

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπιπέρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίῳ Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐλίκη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.) — Louis Jourdan: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μετάφρασις Tony. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικώτατου μυθιστορηματός:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκουρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαισίον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΕ'

Μετέβαινε ἕνα ζητήσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν ἀνταρτήν.

Ὁ κύριος Θουριε τὸν ὑπεδέχθη μὲ ψυχρὸν καὶ αὐστηρὸν ὄψος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ἐρεθισμός τις.

— Τί θέλετε; τὸν ἤρώτησεν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὀλίγον

ἐκπλαγεῖς, ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς γράψω.

— Πράγματι, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σας ἢ ὁποία ἦτο περιττή.

— Λοιπὸν, ἀποποιεῖσθε τὴν προσφοράν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔκαμα, νὰ τεθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δικαιοσύνης.

— Εἶνε μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σας. Ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δεχθῇ.

— Διατί νὰ μὴ δεχθῇ υἷόν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐκδικήσῃ τὴν μητέρα του;

— Συμφωνῶ! ἀλλὰ ταῦτα εἶνε αἰσθηματὰ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν συγκινεῖται ἡ ἀστυνομία. Ὅπως δὴποτε δοκιμάσατε. Μόνον θὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν. Ὅταν τις ἐπιτύχῃ ἀπόφασιν, ὡς ἐκείνην ἢ ὁποία σὰς ἠθώσεν... ἀρκεῖται εἰς αὐτήν, δὲν ζητεῖ πλεῖστον.

— Ὅχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν μοι ἀρκεῖ. Ἄ! δὲν ἐκπλήττομαι τώρα ἂν ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀλλαχοῦ, ἀφοῦ ἐνταῦθα τὴν ἐκλαμβάνουσιν οὕτω.

— Ἐπιτρέψατε! εἶπεν ὁ κύριος Θουριε δὲν τὴν σχολιάζω...

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ ἀπόφασιν ἐκείνη λέγει ὅτι εἶμαι ἀθῶος καὶ σεῖς μὲ μετεχειρίζεσθε ὡς ἔνοχον!... ὦ! δὲν σὰς ἀπευθύνω μομφὴν οὔτε παράπον. Τὴν ὑποδοχὴν ταύτην λαμβάνω πανταχοῦ· ἀλλὰ δὲν συνειθίζω εἰς αὐτήν, τὸ ὁμολογῶ, καὶ μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἶπητε, δὲν θὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Ἐξελθὼν, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Ἰερουσαλήμ.

Ἐνταῦθα ἐγένετο εὐμενέστατα δεκτὸς ὑπὸ τινος τῶν τμηματάρχων.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἔχω τὸ δυστύχημα, ἐπιτρέψατε τὴν ἔκφρασιν, νὰ εἶμαι ἤδη γνωστὸς εἰς ὑμᾶς. Ὀνομάζομαι Λαυρέντιος Δαλιεῖς.

Ὁ τμηματάρχης ἐμεδίασε καὶ ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἕνα εἶπη:

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι.

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, διὰ ποῖον φοβερὸν κακούργημα κατηγορήθη. Ὅτι ἐδολοφόνησα τὴν μητέρα μου διὰ νὰ λάβω ὅ,τι εἶχεν, ὡς νὰ μὴ ἐγνώριζα ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕνεκα δὲ τῆς παραλόγου κατηγορίας προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου...

— Περιμεινάτε, εἶπεν ὁ τμηματάρχης· μοι ὁμιλεῖτε περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε.

— Ἄ! καλῶς! Σὰς ζητῶ συγγνώμην... ἔχω τόσας ὑποθέσεις εἰς τὴν κεφαλὴν μου!... Λοιπὸν, σεῖς εἴσθε... ἀλλ' ἡ ὑπόθεσιν αὕτη ἐπερατώθη ἐντελῶς... Ἐξεδόθη ἀπόφασιν ἢ ὁποία σὰς ἠθώσεν.

— Ἄ! καὶ τί σημαίνει ἂν μίαν ἀπόφασιν μὲ ἀθῶοι, ἀφοῦ πανταχοῦ μὲ μεταχειρίζονται ὡς παρίαν καὶ λεπρόν!... Λέγετε ὅτι ἡ ὑπόθεσιν αὕτη ἐπερατώθη, ἀλλ' ὁ δολοφόνος ἀνεκαλύφθη καὶ ἐτιμωρήθη;

— Ὅχι, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐγνώριζα κάλλιστα ἄλλοτε, διαφεύγουν τὴν μνήμην μου, καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἂν μοι τὰς ὑπομνήσετε.

Παρὰ τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἠσθάνετο ἐπικαλούμενος τόσον σκληρὰς ἀναμνήσεις, ὁ Λαυρέντιος διηγήθη τὸ ἔγκλημα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λεπτομερείᾳ, προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν τὸ διέπραξεν αὐτός καὶ προέβαλλε τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κυρίου Γλαβῶν.

— Ναί, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἀφοῦ τὸν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς, εἶνε πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ μηχανορραφία τις ἐναντίον σας ἢ τοῦλάχιστον μέσον ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας.

— Δὲν εἶνε ἀληθές; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ ζωηρότητος.

— Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, δὲν ἐπροκάλεσε μόνον τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, παρήγαγε καὶ ἀλλοῦ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν... καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη...

Παρητήρει σημειώσιν τινα, τεθειμένην κατ' εκείνην τὴν στιγμήν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῆς ὀπτοίας ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ Μούλ: *Eubus mēson hyperaspiseos*. — Πιθανὸν καθαρὰς φαντασίας ἀποκύημα. Ἐν τούτοις τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μηχανορραφίας δὲν εἶνε ἀδύνατον — πρὸ πάντων, ἂν παραβληθῆ πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ *Lou-rál*.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐπρωχώρησατε εἰς νέας ἐρεῦνας;

— Ἀναμφιβόλως, δυστυχῶς ὅμως ἀπέτυχον. . . Ἐλπίζω ὅτι αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μᾶς φέρετε, θὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου. Ὀμιλήσατε, σὰς ἀκούω.

Καὶ ὁ τμηματάρχης προσήγγισεν εἰς τὸ γραφεῖόν του ἕτοιμος νὰ λάβῃ σημειώσεις.

— Δυστυχῶς! Ὁχι, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δὲν σὰς φέρω πληροφορίας.

— Πῶς! . . . Ἀλλὰ τότε διατί ἤλθετε;

Ὁ Λαυρέντιος ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του ἤρχετο νὰ τεθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ καθιέτευεν ὅπως τὸν δεχθῶσιν.

Ὁ τμηματάρχης τὸν ἤκουε μετὰ τοῦ ἀορίστου καὶ εὐμενοῦς ἐκείνου μειδιάματος διὰ τοῦ ὁποίου συγκερνᾷ τις τὴν πικρίαν ἀποποιήσεως.

— Ἀγαπητέ μοι, εἶπε, λυποῦμαι ὑπερβαλλόντως. . . ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ ζητεῖτε εἶνε ἀκατόρθωτον. . .

— Διατί;

— Πρῶτον, διότι οὐδαμῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ βοηθήσετε τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀστυνομίας ἢ καρδίας καὶ ἢ καλῆ θέλησιν, δὲν ἐπαρκοῦσι διὰ τὸ μέρος τὸ ὅποιον θέλετε νὰ ἀναλάβετε, καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν κλητήρων μας θὰ κατάρθων περισσότερα ἀποσᾶς.

— Ὡ! ἤσυχάσατε, θὰ μορφωθῶ ταχέως καὶ θὰ μὲ ἴδῃτε εἰς τὸ ἔργον.

— Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχετε τοιαύτην πρόθεσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἀποτρέψω, ποία ἀνάγκη νὰ καταταχθῆτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

— Πῶς! ποία ἀνάγκη;

— Ναί. . . Τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ ἐνεργήσετε κατ' ἴδιαν, νὰ ἐρευνήσετε καὶ νὰ μᾶς ἀνακοινώσετε τὸ ἀποτέλεσμα;

— Ἀχ! κύριε, τί δύναμαι νὰ πράξω μόνος; Πρέπει νὰ ἔχω ὀδηγόν, σύμβουλον, ἀρχηγόν, νὰ μοὶ ὑποδείξωσι τὸν σκοπόν, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ τείνουν αἱ ἐνέργειαι μου, διότι ἄλλως θὰ μεταχειρισθῶ αὐτὰς ἀνωφελῶς. . . Δὲν θὰ σὰς βοηθήσω ἐπιφελῶς, βεβαιωθῆτε, ἐκτὸς ἂν ἐνεργήσω ἐκ συμφώνου μεθ' ὑμῶν.

Ὁ τμηματάρχης τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον, καὶ ὅτι ἐμαγαλοποιεῖ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Δοκιμάσατε, τῷ εἶπεν ἀποχαιρετῶν αὐτόν, καὶ ὅταν ἀνακαλύψετε ἐνδείξιν τινά, ἔλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε ἢ ὀμιλήσωμεν τότε.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας ἔκαμε καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐξῆς σκέψιν: Ἡ ἀποδοκιμασία, ἧς εἶναι ἀντικείμενον, βαρύνει τὸν νέον αὐτόν, ὅστις θὰ θελήσῃ

ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπαλλαγθῆ αὐτῆς. Ἄς περιμείνωμεν καὶ θὰ τὸν ἴδωμεν ἐπανερχόμενον πρῶταν τινὰ μετ' ἐνδείξεων τόσῳ γελοίων, ὅσῳ καὶ ψευδῶν, καὶ μετὰ τίνος συστήματος εὐφυοῦς, σκοποῦντος νὰ ἐνοχοποιήσῃ δυστυχῆ τινά, ἴσως τὸν συνένοχόν του, ἂν ἔχη. Ὅπωςδῆποτε θὰ μάθωμεν.

Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Μὴν παρήλθε, κατὰ τὸν ὅποιον διήγεν ὄλως ἄεργον βίον, πλήρη ἀηδίας, ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Ἡ Πουλχερία ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ τὸν διασκεδάσῃ καὶ τὸν ἐνθαρρύνῃ ἄλλὰ δὲν κατάρθου τὸ πλεῖστον ἢ νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ καὶ τὸν παροξύνῃ ἐπὶ μάλλον.

Ἐνίοτε, συγκινούμενος ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλιζέτο αἴφνης μετὰ φρενητιῶδους παραφορᾶς, τὴν ἠυχαρίσκει κλαίων καὶ τῆ ὠρκίζετο αἰώνιον ἔρωτα. Τοῦτο τὴν ἔριπτεν εἰς οὐρανίαν ἔκστασιν, μεταξύ των δέ, ἐπὶ τινά λεπτά, δὲν ἤκούε τις ἢ ἀνταλλαγὴν θωπειῶν καὶ διαμαρτυρήσεων περιπαθῶν. Ἀλλὰ, μετὰ μίαν στιγμήν, ὅτε εὐρίσκετο μόνος, ἐπανεπίπτεν εἰς πένθιμον ἀθυμίαν καὶ δὲν ἤσθάνετο πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ του ἢ τὸ κενόν, τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀηδίαν.

Ἐπειδὴ ὁ οἰκοδεσπότης προσεκάλεσεν αὐτόν νὰ κενώσῃ τὴν οἰκίαν, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ νέον οἶκημα. Μετὰ δυσκολίας κατάρθωσε νὰ εὕρῃ ἓν. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ ἀκόμη ἠδυνήθη νὰ πεισθῆ περὶ τῆς ἀπαισίας φήμης, ἣν τὸ ὄνομά του εἶχεν ἀποκτήσει δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἀποστροφήν καὶ εἶτα τὴν ἄρνησιν. Τέλος πάντων ἐνοικίασεν εἰς τὴν ὁδὸν Δέλτα μικρὸν οἶκημα, ὄλως παρημελημένον καὶ εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, ὅπερ τῷ παρεχώρησαν εἰς τὴν διπλασίαν τιμὴν καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πληρώσῃ ὀλόκληρον ἔτος προκαταβολικῶς.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Γλαβὼν ἐξεκαθάρισε τὴν περιουσίαν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Τὸ καθαρὸν ἐνεργητικὸν αὐτῆς ἀνήρχετο εἰς 125 χιλιάδας φράγκων. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀφῆρεσε τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τοῦ Λαυρεντίου 40 χιλιάδας φράγκων περίπου, ὥστε ὑπελείποντο εἰς τὸν πελάτην του 85 περίπου χιλιάδες φράγκων.

— Σχεδὸν τέσσαρες χιλιάδες φράγκων εἰσόδημα, ἀκριβῶς ὅπως ζήτησιν, εἶπεν ὑποβάλλων τὸν λογαριασμὸν καὶ ἐγχειρίζων εἰς τὸν Λαυρέντιον τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἀξίας φύλαξε τὸ ποσὸν αὐτὸ μετ' ἐπιμελείας. Εἶνε ἡ μόνη σὺν περιουσία, ὅχι μόνον διὰ τὸ παρόν, ἀλλ' ἀκόμη, φοβοῦμαι, καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Φιλονεικία τις ἠγέρθη μεταξύ των διὰ τὴν ἀμοιβήν, ἣν ὁ Λαυρέντιος, μεθ' ὄλην τὴν ἄρνησιν τοῦ κυρίου Γλαβὼν, ἐπέμενε νὰ τῷ πληρώσῃ.

— Σὲ παρακαλῶ! εἶπε τέλος ὁ δικηγόρος ὑπερασπισθεὶς καὶ βοηθήσας σε διὰ

τῶν συμβουλῶν μου, διέπραξα καλὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ καταστρέψῃς! Σφιγξέ μου τὴν χεῖρα, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Λαυρέντιος συγκινηθεὶς καὶ μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ δικηγόρου μετὰ παραφορᾶς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, πρέπει νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ σοβαρὸν καὶ αἰώνιον ζήτημα: τί θὰ γείνης; τί θὰ κάμῃς;

— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας καὶ ἀποθαρρύνσεως. Δὲν ἐνομίζετε καλὸν ν' ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν κύριον Σουσά;

— Εἶμαι ὀλιγώτερον διατεθειμένος τώρα ἢ ἄλλοτε. Χθὲς ἀκόμη εἰς μίαν οἰκίαν τὸν ἤκουσα ἐκφραζόμενον περὶ σοῦ μετὰ τόσης αὐστηρότητος, ἡ ὁποία δὲν μᾶς παρῆχει καμμίαν ἐλπίδα.

Συμφωνήθη ὅτι θὰ ἔκαμνε αὐτὸς ἀπόπειραν πρὸς ὄλους τοὺς ἀρχαίους φίλους, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐσταμάτα παρ' ὅτε ἤθελε ὑποστῆ πᾶσαν προσβολὴν καὶ ἄρνησιν. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἤρξατο τοῦ ἔργου. Ἡ διαφορά διὰ τὴν θέσιν, ἣν θὰ τῷ παρεῖχον ἀρκεῖ νὰ ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ ἀτίμου ἐξοστρακισμοῦ, εἰς ὃν εἶχε καταδικασθῆ πρὸ ἐνὸς καὶ πλέον μηνός. Ὅτι συνέβη κατὰ τὴν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ ἔριδα αὐτοῦ, δύναται νὰ δώσῃ ιδέα ὅπως ἐδοκίμασε ψυχρὰς καὶ εὐγενεῖς ἀρνήσεις, ἢ λύπην καὶ συγγνώμην, ὑπὸ τὰ ὁποία διεφαίνετο ἡ κακὴ θέλησις καὶ ἀκόμη καὶ ἡ ἀποστροφή.

Ποσάκις ἐν τῷ μέσῳ τῆς θερμότητος ἐκδηλώσεως ἐνδιαφέροντος, οἴκτου καὶ συμπαθείας διεῖδε τὴν μυστικὴν ἐπιθυμίαν νὰ τελεωσῆ ταχύτερον ἐκ φόβου μὴ τὸν ἴδῃ τις μετὰ τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ.

Πληγείς τὴν καρδίαν καὶ πλήρεις μίσους καὶ ὀργῆς ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπη τὸ ἀνωφελὲς αὐτὸ ἔργον, ὅτε ἀνεμνήσθη ὅτι τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη μία ἀπόπειρα.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτόν, μεθ' ὅσα μοὶ ἀνήγγειλεν ὁ κύριος Γλαβὼν, πρέπει νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν καρδίαν μου ἢ ἴδω τὸν κύριον Σουσά.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ τραπέζιτου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά ἔφθασεν ἐκεῖ.

Διέτρεξε ταχέως τὴν αὐλὴν καὶ ἐστράφη πρὸς ἀριστερὰ εἰς μικρὰν κλίμακα, ἣτις ὠδήγει εἰς τὰ γραφεῖα. Ἀνέβη βραδέως, ἀλλὰ φθὰς εἰς τὰς τελευταίας βαθμίδας ἡ δειλία καὶ ὁ φόβος, τὸν ὅποιον προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ ὑπὸ ψευδοῦς θάρρους, τὸν κατέβαλον καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῆ.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑπερνηκῆσῃ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν.

— Ὁ κύριος Σουσά εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἡσυχου.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι καὶ ὁ κύριος Ροκὲν παρατηρήσαντες αὐτὸν ἠνοιξαν ὑπερβαλλόντως ἐξ ἐκπλήξεως τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν.

— Ἀλλὰ. . . ναί, εἶπεν ὁ κύριος Ροκὲν ὑποθέτω ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ σὰς δεχθῆ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Είπατε, σὰς παρκακλώ, ὅτι πρόκει-
ται περὶ κατεπειγούσης ὑποθέσεως.

— Πηγαίνω νὰ ἴδω, εἶπεν ὁ κύριος
Ροκὲν συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν συναδέλ-
φων του.

Ἐκρυσσε μετὰ προσοχῆς δις εἰς τὴν
θύραν τοῦ γραφείου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ περι-
μείνη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ Σουσα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ
εἰσῆλθεν.

Ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ὁ
Λαυρέντιος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομά
του ἀπαγγελλόμενον χαμηλοφώνως· εἶτα
αἱ ἐξῆς ἀπότομοι λέξεις τοῦ Σουσα, ἐφρά-
σαν μέχρις αὐτοῦ :

— Ὅχι, εἰπέτε ὅτι δὲν ἔχω καιρόν.

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη ἐξαλλος, καὶ
χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὤθησε τὴν θύραν τοῦ
γραφείου καὶ εἰσῆλθε.

Μόλις ὑποχωρήσας εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ
μετενόησεν. Ὁ Σουσα, παρατηρήσας αὐ-
τόν, ἠγέρθη τοῦ γραφείου του, ἡ δὲ συ-
νήθης φαῖδρά καὶ φιλόγελως μορφὴ του
ἔλαβεν ἔκφρασιν δυσαρσεκείας.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Δαλισιέ, εἶπε. Τί
μὲ θέλετε ;

— Θεέ μου! κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι σὰς ἀνησυχῶ
ἀκουσίως.

— Πράγματι! ἔλεγα εἰς τὸν κύριον
Ροκὲν ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς δεχθῶ.
Ἔχω πολλὰς ἐργασίας σήμερον...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λυποῦμαι
πολύ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· θὰ ἐπανέλθω ἂν
ἐπιτρέπετε.

— Ναί, μάλιστα, ἐπανέλθετε.

Εἶτα ὁμοῦς μετανοῶν :

— Ὅπως δὴ ποτε, εἶπεν, ἀφοῦ ἀπαξ ἤλ-
θετε... δὲν εἶνε πολλὰ ὅσα θὰ μοὶ εἴπητε ;

— Ὅχι.

— Λοιπόν, σὰς ἀκούω· ἀλλ' ἐπιτρέψα-
τέ μοι νὰ ἀποσφραγίσω τὰς ἐπιστολάς
αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ταχεῖαν ἀπάν-
τησιν... Ναί! εἶπε καθήμενος πρὸ τοῦ
γραφείου του καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐρ-
γασίαν του· εἶμαι ὅλος ἰδικὸς σὰς, ἐμ-
πρός!

Ὁ Λαυρέντιος κατέστειλε νευρικὴν τινα
φρικίαν, καὶ στενάξας ἤρξατο νὰ ὁμολο-
γῇ τὰ πάντα.

Εἶπε τὰ μαρτύρια καὶ τὰς ἀγωνίας του,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ μετὰ τὴν ἀθώωσίν του, τὴν ἀποστρο-
φὴν ἣν τῷ ἐδείκνυον, τὴν στενοχωρίαν
του, τὰς ἀποπειράς, ἃς ἔκαμεν ὅπως λάβῃ
θέσιν τινα· τέλος ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἦτο εὐ-
τυχέστερος εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Σουσα, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο,
ἀπεσφράγιζεν ἐπιστολάς, συνεβουλεύετο
τὰ βιβλία του, ἔγραφε σημειώσεις, ἐψι-
θύριζε χαμηλοφώνως ἐμπορικὰς τινὰς φρά-
σεις, καὶ ὅτε ὁ Λαυρέντιος, ἀηδιάζων ἐκ
τοῦ τρόπου του αὐτοῦ, διεκόπτετο, ἐκεῖνος
τῷ ἔλεγε :

— Κάλιστα, προχωρεῖτε, καὶ ἐξηκο-
λούθει νὰ φυλλομετρᾷ.

— Δὲν γνωρίζω ἂν μὲ ἐνοήσατε, εἶπεν
ὁ Λαυρέντιος καταλήγων.

— Πῶς ὄχι! θαυμάσια! Χάρης τῷ

Θεῷ! ἐξηκολούθησε, καίτοι λυπεῖσθε
διότι ἐχάσατε τὴν κοινωνικὴν σὰς θέσιν,
ἔχετε τὴν φρόνησιν καὶ τὴν μετριότητα
νὰ μὴ τὴν διεκδικήτε. Ἄλλ' ἄς ἀφήσω-
μεν αὐτά. Ζητεῖτε μίαν θέσιν καὶ μοὶ λέ-
γετε ὅτι οὐδεὶς στέργει νὰ σὰς δεχθῇ.
Τοῦτο εἶνε φρικῶδες! ἀλλὰ τί δύναμαι
ἐγὼ νὰ κάμω ;... Καταφεύγετε εἰς ἐμέ,
ἀπηλπισμένος, καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ εἰσθε
εὐτυχέστερος... ἀλλὰ ὑπὸ ποῖον τίτλον
νὰ σὰς λάβω ; ὡς σύντροφον ; δὲν θέλω
σύντροφον... ὡς ὑπάλληλον ; ἔχω ἐδῶ εἰς
τὸ γραφεῖον ὅσους χρειάζομαι, τὸν Ροκὲν
διὰ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὴν ἀλληλο-
γραφίαν, τοὺς δύο ἄλλους διὰ τὰ βιβλία.

— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, γνωρίζετε
ἄλλους ἐμπόρους, διευθυντάς...

Ὁ Σουσα, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἤνοιξε
τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἐκάλεσε τὸν
Ροκὲν, ὅστις εἰσῆλθεν· ὁ Σουσα τῷ ἐνε-
χείρισε δέσμην ἐπιστολῶν λέγων :

— Ἀπαντήσατε συμφώνως πρὸς τὰς
σημειώσεις τὰς ὁποίας ἔγραψα εἰς ἐκάστην
ἐξ αὐτῶν.

Τοῦτο ἦτο πολὺ ὁ Λαυρέντιος ἦν ἔτοι-
μος νὰ δώσῃ ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τὴν ὄρ-
γὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του... Ἄλλ' ἐ-
κρατήθη καὶ ὑποκλιθεὶς εἶπε ψυχρῶς :

— Κύριε Σουσα, συγχωρήσατέ με, δι-
ότι σὰς ἠνόχησα.

Ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Καταβαίνων τὴν
κλίμακα, δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του καὶ ἔσφιγγε μετὰ λύσσης τὰς πυγ-
μάς· ὅτε διήρχετο τὴν αὐλὴν, ὄχημα ἀ-
νοικτόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν ἡ Αἰμιλία
μετὰ τῆς μητρός της, εἰσῆρχετο. Ὁ Λαυ-
ρέντιος ἔστη κατάπληκτος· εἶτα αἰφνης,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί πράττει καὶ ὡς εἰ κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης, ὤρμησε πρὸς
τὴν ἀμαξάν.

Αἱ δύο γυναῖκες τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἡ
Αἰμιλία συνωφρῶθη καὶ ἀπέστρεψε τὴν
κεφαλὴν, ἡ δὲ κυρία Σουσα ἤρξατο ἐκ-
βάλλουσα κραυγὰς φρίκης. Εἰς ὑπηρετῆς
ἔσπευσε καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν
Λαυρέντιον, ἀλλὰ τρίτον πρόσωπον ἐπεμ-
βῆκε καὶ ἔδωκεν ἰσχυρὸν ράπισμα εἰς τὸν
ὑπηρετῆν λέγων μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς :

— Τί τρέχεις ζῶον ;

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισε τὸν Ἐμερί,
ὅστις ἐπανάρχετο λίαν συγκεκλινημένος ἐκ
τῶν ἀφθόνων σπονδῶν γεύματος. Οὗτος
ἔλαβε τὸν Λαυρέντιον ἐκ τοῦ βραχίονος
καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν ἐξοδόν.

— Αἱ ὑποκρίτριαι, εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὤ-
μους. Καὶ ὁ γέρος, ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος
στοιχηματίζω θὰ σοῦ ἔκαμε μοῦτρα κρο-
κοδείλου... ἐλθέ... Ὁλος ὁ κόσμος σὲ ἀ-
ποφεύγει ὡς πανῶλην. Ἐγὼ ὁμοῦς δὲν ἀρ-
νοῦμαι τοὺς φίλους μου. Ἐλθέ... θὰ πα-
ρουσιασθῶ μαζύ σου εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆθη νὰ παρασυρθῇ
μηχανικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐμερί, ὅστις ὠμίλει
εἰκεῖ καὶ ἀσκόπως, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος, λίαν
ἀφρημένος, οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν. Ἐν
τούτοις ἤκουσε τὴν φράσιν αὐτὴν :

— Δὲν πειράζει, ἔλεγεν ὁ Ἐμερί, ἐξέ-
λεξες περιέργον τρόπον ὑπερασπίσεως.
Ἐγὼ, δὲν θὰ εἶχα αὐτὴν τὴν ἐπιτηδεῖο-

τητα, τὸ ὁμολογῶ, θὰ ἔλεγα ἀπλοῦστα-
τα : «Κύριε, διέπραξα τὸ ἔγκλημα, εἶνε
ἀληθές, ἀλλ' ἤμην μεθυσμένος!»

— Πῶς! διέπραξα τὸ ἔγκλημα...

— Παναγία μου... ναὶ... ἀλλ' ἡ
μέθη...

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, βλάκα!
ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀπωθῶν αὐτόν.

Σκυθρωπὸς καὶ ἀγριὸς ὁ Λαυρέντιος
Δαλισιέ ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κα-
τοικίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις, ὅστις τὸν ἀνέμενε πρὸ
μιας ὥρας, προῦχώρησε καὶ ἔλαβε τρυφερῶς
τὰς δύο του χεῖρας, διὰ φωνῆς δὲ συγκι-
νητικῆς :

— Ἄ! κύριε, τῷ εἶπε, πόσον εἶμαι
εὐτυχῆς διότι σὰς βλέπω! καὶ πόσον ἔ-
κλαυσα διὰ τὸ δυστύχημά σας καὶ τὰς
θλίψεις σας.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

*P.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΚΣ'

Ἡ θεία δικαιοσύνη.

Δι' ἐσχάτην φοράν, κατὰ τὴν σοβα-
ρὰν ταύτην κρίσιν τῆς ζωῆς της, ὁ Ἰού-
λιος ἐνεκαρδίωσε τὴν νεανίδα.

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει ὅπως τὴν
ἠγάπα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τόσον δ' ἐξ
ἔρωτος, ὅσον καὶ ἐξ οἴκτου, ἐξωθεῖτο ἡ
γενναϊόφρων φύσις του εἰς τὸ νὰ συνηγο-
ρῇ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ Ὁρατίῳ καθ' ἐ-
αυτοῦ.

Ἄλλ' εἶχεν ὑποσχεθῆ ἀνεπιφυλάκτως
εἰς τὴν Μέρσην πᾶσαν συνδρομὴν καὶ ἀν-
τίληψιν, ἣν πιστὸς φίλος ἠδύνατο νὰ τῷ
παράσχη.

— Ὁράτιε! εἶπεν.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε μηχανικῶς πρὸς
αὐτόν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἰούλιος τὸν
ἐπλησίασε.

— Σὰς εἶπεν ὅτι ἐγὼ παρώτρυνα τὴν
συνείδησίν της νὰ ὀμιλήσῃ, εἶπε. Τοῦτο
δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν. Εὐχαριστήσατε μάλλον
τὴν εὐγενῆ ὑπαρξίν, ἥτις μοὶ ἀπεκρίθη εὐ-
θὺς ὡς ἀπετάθη πρὸς αὐτήν. Ἀναγνωρί-
σατε τὴν μεγάλην ψυχὴν ἐκείνης, ἥτις πο-
σῶς δὲν ἐφοβήθη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ
ἐξομολόγησίς της, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν
μυχαιτάτων τῆς καρδίας της, ἥτις εἶνε
ἀγαλλίας διὰ τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ συγ-
κινήσῃ λοιπὸν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν καρδίαν
ἐκείνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥς ἐκλιπαρεῖ τὴν
συγγνώμην ; Τιμῆσατέ την, ἐὰν εἰσθε χρι-
στιανός, λάβετε δ' οἴκτον πρὸς αὐτήν ἐὰν
εἰσθε ἀνὴρ!

Ἀνέμενε... ἀλλ' ὁ Ὁράτιος δὲν τῷ
ἀπεκρίνετο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης διηθύνθησαν
πρὸς τὸν Ἰούλιον. Ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἴδου ἡ καρδιά, ἡ μόνη καρδιά, ἥτις συνεπάθει πρὸς αὐτήν.

Ἴδου οἱ λόγοι, οἵτινες ἠδύνατο νὰ τὴν παραμυθῶσαι καὶ τὴν ἐνισχύσῃ... λόγοι τοῦ εὐαγγελίου, τῆς συγγνώμης!

Τὸ βλέμμα τῆς ἐπιπόνως κατώρθωσε νὰ στραφῆ αὐθις πρὸς τὸν Ὁράτιον.

Ὁ τελευταῖος δεσμός, ὅστις τὴν συνέδεε μετ' αὐτοῦ εἶχε διαρρηχθῆ.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ πνεύματός τῆς μία καὶ μόνη σκέψις ἀνέθορε... σκέψις τὴν ὀποῖαν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ.

— Καὶ ἠδυνήθην λοιπὸν ν' ἀγαπήσῃ ποτὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον;

Πρόεβη πρὸς αὐτόν· δὲν τῆ ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς τὸ παρελθόν.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά τῆς.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης ἠγέρθη... ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ...

— Πρὶν ἢ χωρισθῶμεν διὰ παντός, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρά σας εἰς ἔνδειξιν συγγνώμης;

Ἐκεῖνος ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον· ἤρχισε μάλιστα νὰ ὑψῶται ἡ χεῖρ του.

Ἄλλ' ὁ ἀσθενὴς χαρακτήρ του, ἡ κακεντρεχῆς ψυχὴ του, τὸν ἠμπόδιζον. Ἐφοβεῖτο τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ, ἂν ἀφίετο εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην ὁρμήν. Ἐφοβεῖτο τὴν χειραψίαν ταύτην, ἥτις ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίσχυρον.

Καὶ ἀπέστρεψεν ἀποτόμως τὸ πρόσωπον.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς συχωρήσω! τῆ ἀπήντησε.

Μετὰ τὴν φρικώδη ταύτην ὁμολογίαν... χωρὶς νὰ τὴν ἀξιώσῃ κἂν οὐδ' ὑστάτου βλέμματος... ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Μόλις ἐπλησίαζε τὴν θύραν, ἐξεδηλώθη ἐν τῷ Ἰουλίῳ ἡ περιφρόνησις, ἣν τῷ ἐνέπνεεν.

— Ὁράτιε! τῷ εἶπε. Σᾶς οἰκτείρω!

Μόλις τῷ διέφυγον οἱ λόγοι οὗτοι, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὴν Μέρσην.

Εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ εἰς ἀπομεμαρυσμένην τινὰ γωνίαν.

Ἡ πρώτη πικρὰ ἀπογοήτευσίς, τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀπελπισίας τῆς τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς τῆς, ἀπέρρεεν ἐκ τοῦ Ὁρατίου.

Ἡ ἐνεργητικότης, ἥτις τὴν εἶχεν ὑποστηρίξει ἕως τότε, ἀπεσβέννυτο πρὸ τοῦ τρομεροῦ μέλλοντος, ὅπερ τὴν ἀνέμενε... πρὸ τοῦ αἰσχούς καὶ τῆς περιφρονησεως. Ἡ ττημένη, συντετριμμένη ἀφῆθη νὰ πέσῃ γονυπετῆς ἐπίτινος μικροῦ ἀναπαυτηρίου, ἐν τῇ σκοτεινότερᾳ τῆς αἰθούσης γωνίᾳ.

— Κύριε!... Κύριε!... λάβε αἶκτον δι' ἐμέ!...

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ προσευχὴ τῆς... οὐδὲν πλεόν.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπλησίασεν.

Ἀνέμεινε ὀλίγον· εἶτα ἡ συμπαθὴς χεῖρ του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνὴ του ἀντήχησε τρυφερῶς εἰς τὰ ὦτά τῆς παρήγορος.

— Ἀνεγείρου, δύστηνε συντετριμμένη καρδιά! Ὠραία ἐξηγησιμὴν ψυχῇ, ἐφ' ἣ ἀγάλονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ἀνα-

λάβε τὴν θέσιν σου μετὰ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ Θεοῦ πλκσμάτων.

Ἐκεῖνη ἀνηγέρθη ὀμιλοῦντος αὐτοῦ ἀκόμη καὶ ἅπασα ἡ καρδιά τῆς ἐσκίρτησεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐλάβε τὴν χεῖρά του καὶ ἔθλιψεν αὐτήν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς... ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς... κατόπιν τὴν ἀφῆκεν αἰφνιδίως καὶ ἔστη ἐνώπιόν του τρέμουσα ὡς περίτρομον παιδίον.

— Σύγγνωτέ μοι!... ἠδυνήθη μόνον νὰ εἶπῃ. Ἦμην τόσο ἀπληπισμένη καὶ ἀπομεμονωμένη... εἰσθε δὲ τόσο ἀγαθὸς δι' ἐμέ...

Καὶ ἐπειράθη ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἄλλὰ μάτην! αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον καὶ ἐδέησε νὰ κρατηθῆ ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀναπαυτηρίου ὅπως συγκρατηθῆ.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός του ἐμελλε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του... ἀλλ' ἀπαξ ἔτι ἐκράτησεν ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἐσταμάτησεν.

Ὅχι! ὄχι! Δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή αὕτη! ὅτε ἀκόμη ἔπτησεν ὑπὸ τὸ αἶσχος ἀνυπεράσπιστος.

Ἵσως ἡ ἀδυναμία τῆς τὴν παρέφερε καὶ βραδύτερον μετεμελεῖτο ὅτι ἠπατήθη.

Ἡ μεγάλῃ καρδιά, ἥτις μόνη εἶχεν ἐννοήσει καὶ ὑποστηρίξει αὐτήν, δὲν ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς.

Ὅθεν τὴν ἀφῆκε καὶ ἐκεῖνος, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἄνευ ἐνός τρυφεροῦ λόγου.

— Μὴ σκέπτεσθε ἀκόμη περὶ τοῦ μέλλοντος βίου σας, τῆ εἶπε περιπαθῶς. Ἐχω κῆτι νὰ σᾶς προτείνω, ὅταν ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ γαλήνη σας ἐπιτρέψωσι νὰ συνέλθητε ἐντελῶς.

Ἦνοιξε τὴν πλησιεστέραν θύραν... τὴν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἐξῆλθεν.

Οἱ ὑπηρεταί, ἀσχολούμενοι εἰς τὸ νὰ παραθέσωσι τὴν πρὸς δείπνον τράπεζαν, παρετήρησαν, ὅταν ὁ «κύριος Ἰούλιος» εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν λαμπρότεροι τοῦ συνήθους». Ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ὅστις «ἀναμένει καλὰς εἰδήσεις». Ἐφθασαν μάλιστα νὰ πιστεῦσωσιν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας των... μολονότι πολὺ νέος εἰσέτι — ὅ' ἀνέμενε ταχεῖαν τινὰ πρόοδον εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον...

Ἡ Μέρση ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου.

Ὁ φυσικὸς ὀργανισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἔθηκεν ὄρια εἰς τὴν ἐπ' αὐτοῦ δράσιν τῆς ὀδύνης.

Ὅταν αὕτη φθάσῃ τὴν ὑψίστην αὐτῆς ἔντασιν, ἡ νευρικὴ εὐαισθησία ναρκοῦται καὶ καθιστάμεθα ἀνίκανοι νὰ ὑποφέρωμεν πλειότερον.

Ὁ νόμος οὗτος τῆς Φύσεως ἐφαρμόζεται ὄχι μόνον κατὰ τὰς σωματικὰς παθήσεις, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς ἠθικὰς.

Ἡ λύπη, ἡ ὀργή, ὁ τρόμος, ἐκδηλοῦνται ἐπίσης διὰ θλιβερῶν σημείων.

Ἡ ἠθικὴ εὐαισθησία, καθὼς καὶ ἡ νευ-

ρική, καταλήγει εἰς τὴν περίοδον τῆς ἀπολύτου ἐξαντλήσεως, ἣν δὲ δύναται νὰ ὑπερβῆ.

Τῆς δὲ Μέρσης ἡ πρὸς τὸ πάσχειν ἐπιδεικτικότης εἶχεν ἐξαντληθῆ.

Μόνη διαμείνασα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἠδυνήθη νὰ τύχῃ τῆς ὑλικῆς ἀνακουφίσεως τῆς ἀναπαύσεως. Ἠδυνήθη ν' ἀναμνησθῆ τῶν ἀποχαιρετιστηρίων λόγων, οὓς ὁ Ἰούλιος τῆ εἶχεν ἀποτείνει καὶ διηρώτα ἑαυτὴν τί ἐσήμαινον οὗτοι.

Στιγμὴ διέρρευσε. Βραχεῖα περίοδος ἀπολύτου ἀναπαύσεως.

Εἶχεν ἀρκούντως συνέλθει, ὅπως δυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ ὠρολόγιόν τῆς καὶ ὑπολογίσῃ τὸν χρόνον, ὅστις ἐμελλε νὰ παρέλθῃ, μέχρις οὐ ἐπανεῖλθῃ ὁ Ἰούλιος πρὸς αὐτήν, ὡς τῆ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐκεῖνος ἀναχωρῶν.

Ἐνῷ τὸ πνεῦμά τῆς ἠκολούθει νωθρῶς τὴν σειρὰν ταύτην τῶν ἰδεῶν, ἀνεταραχθῆ ἔκ τινος κρούσματος τοῦ κώδωνος εἰς τὸν διάδρομον, οὗτινος ἐποιοῦντο χρῆσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅπως καλέσωσι τοὺς ὑπηρετάς, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπηρεσία των ἐκράτει τὴν στιγμήν τῆς κρούσεως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς οἰκίας.

Ἐξελθὼν τῆς βιβλιοθήκης, ὁ Ὁράτιος, διῆλθε διὰ τῆς θύρας, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ εἶχεν ἀμελήσει νὰ τὴν κλείσῃ.

Ἡ Μέρση ἤκουσε συνεπῶς διακριτικώτατα τὸν κώδωνα... καὶ μετὰ τινὰ στιγμήν... ἔτι μᾶλλον διακεκριμένως, τὴν φωνὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἀνωρθώθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ εὐρίσκετο πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ποδιᾶς τῆς... ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη, δι' ἣς ἐπιβλητικῶς αὕτη τῆ συνίστα νὰ μὴ εἶπῃ λέξιν εἰς τὸν Ὁράτιον...

Ἀχ!... ἤδη πλέον ἡ ἐξομολόγησις εἶχεν ἐκφύγει τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τῆς!

Ἡ ὦρα τοῦ δείπνου ἐπλησίαζεν, ἡ δὲ βιβλιοθήκη ἦτο τὸ προτιμώμενον μέρος τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅπου συνήθριζε τοὺς ξένους τῆς.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε μόνον σταθῆ εἰς τὸν διάδρομον μεταβαίνουσα εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Δύο τινὰ εἶχε νὰ πράξῃ ἡ Μέρση, ἣ ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως τῆς βιβλιοθήκης, διερχομένη διὰ τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου, ὅπως καταφύγῃ εἰς τὸ θερμοκήπιον, ἢ νὰ μείνῃ, ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ νὰ ἐξαναγκασθῆ ἀρχὰ ἢ γρήγορα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχεν ἀπειθήσει εἰς τὴν εὐεργετιδᾷ τῆς.

Ἐξηντηλημένη ἐκ τῶν ἀκαταπαύστων ἠθικῶν βρασάνων, διέμενε τρέμουσα ὅλη καὶ ἀναποφάσιτος, ἀνίκανος ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ φωνὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ, διαυγῆς καὶ εὐσταθῆς, ἀντήχησε μέχρις αὐτῆς.

Ἐπέπληττε τὸν ὑπηρετήν, ὅστις εἶχε σπεύσει εἰς τὸ κρούσμα τοῦ κώδωνος.

— Ἐχετε τὸ καθῆκον εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ ἐπιμελήσθε τὰς λυχνίας;

— Μάλιστα, Μιλαιδῆ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ καθήκον ἐπίσης νὰ σᾶς πληρώω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας ;

— Ἐὰν θέλετε, Μιλαίδη.

— Τότε λοιπόν, διατί εὐρίσκω τὸ φῶς τοῦ διαδρόμου ἐσθθμένον καὶ τὴν λυχνίαν καπνίζουσαν ; Ποτὲ δὲ ὑστέρησα ἐγὼ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν μου, προσπαθήσατε λοιπόν καὶ σεῖς νὰ μὴ μοῦ προσφέρετε ἄλλην εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ἐλέγξω ὡς ὑστεροῦντα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς ἐμὲ καθηκόντων σας.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ φωνὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχεν ἀντηγήσει τόσον αὐστηρὰ εἰς τὰ ὄρα τῆς Μέρσης.

Ἐὰν ὠμίλει τόσον αὐστηρῶς εἰς ἓνα ὑπηρετήν, ὅστις δὲν εἶχε προσέξει ὅπως μὴ σβεσθῇ ἡ λυχνία, τί δὲν ὤφειλε νὰ φοβῆται ὅτι θὰ ἤκουεν ἡ θετὴ αὐτῆς θυγάτηρ, ὅταν θ' ἀνεκάλυπτεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ὅτι αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ διαταγαὶ τῆς τόσον ἀπροκαλύπτως εἶχον καταπατηθῆ ;

Τελειώσασα τὴν ἐπίπληξιν ταύτην ἡ Μιλαίδη, δὲν εἶχεν ὅμως ἀφήσει εἰσέτι τὸν ὑπηρετήν ἐλεύθερον. Εἶχεν ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν νὰ τῷ ἀποτείνῃ.

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Βράδον ;

— Εἰς τὴν βιβλιοθήκην, Μιλαίδη.

Ἡ Μέρση ἐπανήλθε πρὸς τὸ ἀναπαυτήριον.

Δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ἴσταται ὀρθία, ἀλλ' οὔτε τῇ ἔμενε πλέον καὶ ἡ ἀπαιτουμένη τόλμη, ὅπως πειραθῇ νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἰσήλθεν ὀρμητικώτερον τοῦ συνήθους.

Προῦχώρησε πρὸς τὸ ἀναπαυτήριον καὶ ἐπληξεν ἀβρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων της τὸν ὄμον τῆς Μέρσης.

— "Α ! τὸ ὀκνηρὸν μου παιδί !... Δὲν ἐνεδύθητε ἀκόμη πρὸς δεῖπνον ;... "Ω ! ὦ !...

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν τόσον φαιδρῶς συμπαθεῖς, ὅσον καὶ ἡ θωπεία, ἣτις τοὺς συνάδεν.

Ἡ Μέρση, ἄφωνος ἐκ τῆς καταπλήξεως, τὴν ἠτένισε.

Πάντοτε ἐξέγουσα καὶ διακρινομένη διὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀμφιεσμοῦ της, ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν φορὰν ταύτην εἶχεν ὑπερβῆ ἐαυτήν.

Ἦτο ἐκεῖ, μειδιῶσα, φέρουσα τὴν βαρῦτιμον βελουδίνην αὐτῆς ἐσθῆτα, τὰ πολυτιμώτερα τῶν κοσμημάτων της, τὰ θαυμασιώτερα τῶν τριχάπτων της... καὶ ἐν τούτοις μόνον μετὰ τοῦ κύκλου τῶν συνήθων δαιτυμόνων τῆς οἰκίας της ἐπρόκειτο νὰ δεῖπνήσῃ.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη παρατήρησις, ἣν ἔκαμεν ἡ Μέρση. Κατόπιν ὅμως παρετήρησε καταφανῶς, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ, πρῶτην ταύτην φορὰν, ἀφ' ἧς ἐγνωρίζοντο, ἀπέφευγον νὰ συναντήσωσι τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ γηραιὰ δέσποινα ἔλαβε φιλιῶς θέσιν παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ἔσκωψε τὸ ἀδιευθέτητον τῆς ἐσθῆτος τῆς ὀκνηρᾶς θυγατρὸς της, ὡς καὶ τὴν ἔλλειψιν παρ' αὐτῇ καὶ τοῦ ἐλαχίστου κοσμη-

ματος, καὶ πάντα μετὰ τῆς χαριστέρας τρυφερότητος. Διεπέρασε περιπαθῶς τοὺς βραχιόνάς της εἰς τὴν ὄσφυν τῆς Μέρσης καὶ διηυθέτησε διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της βοστρύχους τινὰς τῆς κόμης της, διακειμένους ἐν ἀταξίᾳ...

Ἄλλα καθ' ἣν στιγμὴν τὴν παρετήρησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἀνεκάλυψάν τι τὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰς τὰ οἰκεία πρὸς αὐτὴν ἀντικείμενα, ἅτινα τὴν περιεκύκλουν καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς βιβλιοθήκης.

Τί ἐσήμαινε τὸ ἀκίνητον τοῦτο τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μορφῆς παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ ;

Τί ὤφειλε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτου ;

Ἐὰν ὁ Ἰούλιος ἦτο παρών, ἐκ τῶν βαθυτέρων γνώσεων καὶ τῆς πληρεστέρας πείρας, ἦν εἶχεν οὗτος περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν κλειδα τοῦ μυστηρίου τούτου.

Θὰ παρετήρει ἐν πρώτοις, ὅσον ἀπίστευτον καὶ ἂν ἤθελε φανῇ τοῦτο, ὅτι ἡ δειλία τῆς Μέρσης πρὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐξισούτο ἐπακριβῶς πρὸς τὴν δειλίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ πρὸ τῆς Μέρσης.

Ἡ γυνή, τῆς ὁποίας ἡ ἀτάραχος γαλήνη εἶχε κατανικήσει τὴν ἰταμὴν μανίαν τῆς Χάριτος Βράδον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ θριάμβου της, ἡ γυνή, ἣτις, χωρὶς οὐδ' ἄπαξ νὰ ὑποχωρήσῃ, εἶχεν ἀτρομῆτως ἀντιμετωπίσει πάσας τὰς συνεπείας τῆς τόλμης της, ὅταν εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν ν' ἀγνοῇ τὰ κατὰ τὴν ἀληθῆ θέσιν τῆς Μέρσης... ἠσθάνετο τὸ πρῶτον ἤδη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις της, εὐρισκομένη ἀντιμέτωπος ἀκόμη καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τούτου προσώπου, χάριν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑποφέρει τόσον καὶ τσαυτὰ εἶχε θυσιάσει.

Εἶχεν ἀποδειλιάσει πρὸ τῆς ιδέας συναντήσεώς της μετὰ τῆς Μέρσης, ὅπως καὶ ἡ Μέρση εἶχεν ἀποδειλιάσει πρὸ τῆς ιδέας συναντήσεώς της μετ' ἐκείνης.

Ἡ βραεῖα πολυτέλεια τοῦ ἀμφιεσμοῦ της ἐδήλου σαφῶς, ὅτι ὁπόταν πάσα ἄλλη πρόφασις ὅπως ἐπιβραδύνῃ τὴν συνάντησιν, ἣτις ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ, ταύτης μετ' ἐκείνης, εἶχεν ἐξαντληθῇ, ἡ Μιλαίδη ἐμνηχανεῦθη τὴν πρόφασιν βραδέος καὶ ἐκζητημένου στολισμοῦ.

Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐὰν ἐμακρυγόρησεν ἐπιπλήττουσα τὸν ὑπηρετήν, ἔπραξεν ἐπίσης τοῦτο, ὅπως κερδήσῃ χρόνον τινά.

Ἡ ὀρμητικὴ ἐν τῷ δωματίῳ εἰσοδός της, ἡ φαιδρὰ νευρικὴ προσήνεια καὶ τρυφερότης αὐτῆς, τόσον ἐν ταῖς λόγοις ὡς καὶ ἐν ταῖς θωπεῖαις, τὰ ἀπλανῆ καὶ τόσον ἐπιτηδειῶς διολισθάνοντα ἀπὸ πάσης πρὸς τὰ τῆς Μέρσης συναντήσεως βλέμματα, πάντα ταῦτα ἐπήγαζον ἐκ τῆς ἰδίας ταύτης ἀφορμῆς.

Πρὸ τῶν ἄλλων ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε κατασιγάσει τὰς διαμαρτυρίας τῆς φυσικῆς αὐτῆς λεπτότητος καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀκραδάντου τιμῆς.

Ἄλλ' ἐνώπιον τῆς Μέρσης, ἧς χάριν εἶχεν ἐξυτελισθῆ τόσον θρασέως, κατα-

πνίγουσα τὴν ἀλήθειαν... πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν ἐνεῖχεν ἡ φύσις αὐτῆς διηγεῖτο ἐνδομύχως καὶ τῇ ἐπέβαλλε τὴν σιγὴν.

— Τί θὰ σκέπτεται λοιπόν ἄρα περὶ ἐμοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ θετὴ μου θυγάτηρ, τὸ τέκνον τοῦτο τῆς πρώτης καὶ τελευταίας ἀπολαύσεως τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἣν ἠσθάνθη, ἥδη ὅτε ἐγενομένη ἢ συνένοχος τοῦ δόλου της δι' ὃν ἐρυθρίσῃ ;...

— Πῶς δύναμαι νὰ τὴν ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον, ἐνῶ δὲν ἐδίστασα ἐκ καθαρῶς ἐγωιστικῶν σκέψεων, νὰ ἐμποδίσω τὴν εἰλικρινῆ παρ' αὐτῆς ἐξομολόγησιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου χρηστότητος καὶ εὐθύτης ἐνεπνευσεν εἰς τὴν συνειδήσιν της... νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ ;

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ σκέψεις, αἵτινες ἐτάραττον τὸ πνεῦμα τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ βραχιόνες της περιέβαλλον τὴν ὄσφυν τῆς Μέρσης, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἠσχαλοῦντο νὰ διευθετήσωσι τοὺς ἐν ἀταξίᾳ πλοκάμους τῆς κόμης τῆς νεάνιδος.

Ἦθεν ἡ Μιλαίδη ἐν ἀπελπισίᾳ αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως μετέπεσεν, ἐλλείψει ἐτέρων, προσφυστέρων εἰς τὰς περιστάσεις, εἰς τὰ ματαιώτερα τῶν θεμάτων πρὸς συνδιάλεξιν, εἰρμοῦ, ὡς ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της.

Ἦρκει ἡ συνδιάλεξις νὰ μὴ ἦπτετο τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας.

Ἡ διαφόρει ἂν θὰ ὠμίλει περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θέματος, ἦρκει ταῦτα νὰ μὴ ἔθιγον τὰς σκέψεις της.

— Ὁ χειμῶν ἐδῶ, ἤρχισε λέγουσα, βλέπω ὅτι εἶνε ἀφόρητος. Ἐσκέφθην λοιπόν, Χάρις... ἐὰν δὲν θὰ ἐπράττομεν κάλλιον...

Ἡ Μέρση ἐρρίγησεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν εἶχεν ἀποκαλέσει μὲ τὸ ὄνομα Χάρις.

Ἄρα ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀκραδάντως προὔτιθετο νὰ φαίνεται ὅτι οὐδεμίαν περὶ τῆς ἀληθείας ἔχει ὑπόνοιαν.

— Ὅχι ! ὑπέλαβεν ἡ Μιλαίδη, προσποιουμένη ὅτι ἐξέλαβεν ὑπὸ ἄλλην ἔνοιαν τὸν ἐκ τοῦ ρίγους κλονισμόν τῆς νεάνιδος, ὅχι ! νὰ μὴ ἀναβῆτε τώρα ἐπάνω ὅπως ἀλλάξῃτε φόρεμα. Καιρὸν δὲν ἔχετε πρὸς τοῦτο διαθέσιμον, εἶμαι δὲ προθυμοτάτη νὰ σᾶς συγχωρήσω διὰ τοῦτο. Ἄλλως τε... νὰ σᾶς εἶπω... καὶ ἡ ἀπλότης σας μοὶ ἀρέσκει πολὺ, ἀκριβῆ μου. Δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἐφάσαστε εἰς τὴν τελειότητα τῆς πενιχρότητος ! "Ω !... ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν εἶχον καὶ ἐγὼ τὰς φαντασιοπληξίας μου, ὁπόταν ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ἀριστα ἐνδεδυμένην ὑπὸ τὸ ἀπλοῦστατον καὶ πενιχρότατον ἐνδυμα, ἀπαραλλάκτως, ὅπως ἤδη ὑμεῖς... "Α !... καί' σᾶς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ἔχω κατὰ νοῦν σχέδιά τινα. Ἀκούσατε νὰ μείνωμεν ἐδῶ δὲν δυναμέθα. Τὴν μίαν ἡμέραν κάμεν ψυχός, τὴν ἄλλην ἡ θερμότης εἶνε ὑπερβολικὴ !... τί κλίμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν... Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν κοινω-

νίαν ;... ἀλλὰ καὶ τί θ' ἀπολέσωμεν ἐὰν ἀναχωρήσωμεν ; Δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Λονδίῳ κοινωνία, κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Τί εἶνε ἤδη αἱ συναναστροφαι μας ; ... Ἄνθρωποι καλυπτομένοι, οἵτινες συνέρχονται πού, ὅπως συνωθήσωσιν ἀλλήλους, ὅπως διαγκωνισθῶσιν, ὅπως ἀναρτήσωσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἐπενδύτας των εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ βαδίσωσιν ἐπὶ τῶν ποδῶν των. Ἐὰν ὧσιν ἰδιαίτερος εὐτυχεῖς θὰ καθεσθῶσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος, θὰ δευθῶσιν μικρὸν κρουλόγημα καὶ θ' ἀκούσωσι μωρὰς συνομιλίας, μειμιγμένας μὲ ἀργοτικὴν διάλεκτον. Ἴδου ἡ νεωτέρα κοινωνία. Ἐὰν τοῦλάχιστον εἶχομεν καλὸν τι μελόδραμα, θὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ μείνη τις εἰς τὸ Λονδίνον. Ἀλλὰ... παρατηρήσατε τὸ πρόγραμμα τῆς χειμερινῆς ταύτης περιόδου... ὑποσχέσεις ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ παραστάσεις πενιχρόταται ἐπὶ σκηνῆς. Τὰ αὐτὰ ἔργα ψαλλόμενα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀοιδῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἡλίθιου κοινού. . . ἐν μιᾷ λέξει, κατὰ βάθος αἱ ἐλεεινότεραι μουσικαὶ ἐσπερίδες τῆς Εὐρώπης. Ὅχι ! Ὅσον περισσότερον σκέπτομαι ταῦτα, τόσῳ μᾶλλον πείθομαι ἀνεπιφυλάκτως ὅτι ἔχομεν νὰ λάβωμεν μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Λοιπόν, θέσατε εἰς ἔργον τὴν ὠραίαν ταύτην μικρὰν κεφαλὴν. Ἐκλέξατε τὸν βορρᾶν ἢ τὸν νότον, τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν, μοι εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον. Λοιπόν : ποῦ θὰ ὑπάγωμεν ;

Ἡ Μέρση τὴν ἐθεώρησε ζωηρῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἄλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ, ταχύτερα ἐκείνης, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ θεατρικοῦ προγράμματος.

Πάντοτε αἱ αὐταὶ ἐπώδυνοι καὶ ἐκζητημένα προφάσεις ! Πάντοτε αἱ αὐταὶ σκληραὶ καὶ ἀνωφελεῖς ὑπεκφυγαί.

Ἀδυνατοῦσα ἐπὶ πλέον νὰ ὑπομένῃ τὴν καταθλίβουσαν ἐαυτὴν κατάστασιν ταύτην, ἡ Μέρση ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ποδῆς της καὶ ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἡ κυρία, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ δισταζούσης, ἐὰν θίξω ἐπώδυνον θέμα ; Δὲν τολμῶ ν' ἀναγνωρίσω, ὅτι...

Πρὸς τὴν σταθερὰν αὐτῆς θέλησιν, ὅπως ὁμιλήσῃ ἀπροκαλύπτως, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τρυφερότητος, ἕτινα παρήλθον ἀνεπιστρεπτεῖ, τὴν συνεκράτησαν. Οἱ λόγοι, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἐξέλιπον.

Ἡδυνήθη μόνον νὰ τεῖνῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρήθη νὰ ἀτενίσῃ κἄν πρὸς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐφάνετο ἐνίοτε ἀπησχολημένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν βραχιονίων της.

— Γνωρίζω τί δὲν τολμᾶτε ν' ἀναγνωρίσητε, τρελλὸν παιδίον !... ἄ !... ἀνέκραξε. Δὲν τολμᾶτε ν' ἀναγνωρίσητε ὅτι ἐβαρύνθητε τὴν μελαγχολικὴν ταύτην οἰ-

κίαν. Ναί, ἀκριβῆ μου ! συμφωνῶ πληρέστατα. Ἐγὼ αὐτὴ πλῆττω ἐκ τῆς ἰδίας μου πολυτελείας καὶ ἐπιθυμῶ ζωηρῶς νὰ ζήσω εἰς ἓν μικρὸν κομψὸν δωμάτιον μὲ μίαν μόνην ὑπηρετρίαν ὅπως μὲ ὑπηρετῇ. Ἴδου λοιπόν νὰ σὰς εἶπω τί μέλλομεν νὰ πράξωμεν. Ἐν πρώτοις, θὰ ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους. Ὁ ἐξαιρέτος μου Μιλιὸρ, ὁ ἀναξὶ τῶν ταχυδρόμων, θὰ εἶνε ὁ μοναδικὸς ὑπηρετῆς μας. Θὰ ἐκλέξῃ πρὸς κατοικίαν μας ἐν οἰκημῶ εἰς τινὰ ἐλάχιστα ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τῶν Παρισίων. Θὰ ἐπιζητήσωμεν πᾶν ὅ,τι θὰ ὑπόσχεται νὰ μᾶς διασκεδάσῃ, ἀπλούστατα καὶ μόνον χάριν ποικιλίας. Κατόπιν... κατόπιν θὰ διαγάγωμεν τὸν καλούμενον βοημικὸν βίον. Γνωρίζω πολλοὺς συγγραφεῖς, καλλιτέχνους καὶ μουσικοὺς ἐν Παρισίοις... τὴν τερπνοτέραν δηλαδὴ συναναστροφὴν, ἣτις εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, μέχρι κόρου. Θὰ δειπνῶμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, θὰ πηγαίνομεν εἰς τὰ θέατρα καὶ ἄλλα θεάματα καὶ θὰ ἐποχώμεθα ἐντὸς τῶν συνήθων ρυπαρῶν δημοσίων ὀχημάτων. Ἐπιπείτα... ὅταν, καὶ ὅλα ὅσα προεῖπον, ἀρχίσουν νὰ καθίστανται μονότονα, πρᾶγμα ὅπερ βεβαίως θὰ ἐπέλθῃ ἀργὰ ἢ ὀργήγορα, θ' ἀπλῶσωμεν τὰς πτέρυγας μας καὶ θὰ πεταξώμεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου θὰ σαρκάζωμεν τὸν χειμῶνα ὅστις θὰ ἐπικρατῇ ἀλλαχοῦ. Εἰλικρινῶς, εἶπατέ μοι, δὲν δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ ὠραῖον σχέδιον ὅσα εἶπον ; Ὁ Μιλιὸρ εὐρίσκεται ἐνταῦθα. Θὰ στείλω νὰ τὸν καλέσω εὐθὺς ἀπόψε καὶ αὔριον ἀμέσως ἐκκινουῦμεν.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη ἐκ δευτέρου νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καθικετεύω τὴν κυρίαν νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὑπέλαβεν. Ἐχω τι σπουδαῖον νὰ εἶπω πρὸς αὐτὴν. Φοβοῦμαι...

— Ἐννοῶ. Φοβεῖσθε νὰ διαπλεύσητε τὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης καὶ δὲν τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ εἰπῆτε καθαρῶς. Ἀλλὰ... μπᾶ !... ὁ διάπλους διαρκεῖ μόνις δύο ὥρας. Μὴ φοβεῖσθε. Θὰ κλεισθῶμεν ἐντὸς ἰδιαίτερου θαλαμίσκου καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περισπάσωμεν τὴν φαντασίαν μας, ὥστε νὰ λησμονήσωμεν ὅτι διαπλέομεν τὴν Μάγχην, ἀφοῦ τόσον σὰς φοβίζει ἡ θάλασσα αὕτη. Θὰ στείλω τώρα ἀμέσως νὰ καλέσω τὸν ταχυδρόμον. Σημῆνατε.

— Λαίδη Ζάνετ ! πρέπει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν σκληρὰν τύχην μου. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐλπίζω ὅτι συνδέομαι πρὸς οὐδὲν τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος σχεδίων σας...

— Πῶς !... Τί ; ἐτρομάξατε ἐκ τοῦ βοημικοῦ βίου, τὸν ὅποιον σὰς εἶπον ὅτι θὰ διαγάγωμεν εἰς Παρισίους ; Προσέξατε καλῶς, Χάρις ! Ἐὰν μισῶ τι εἰς τὸν κόσμον, τοῦτο εἶνε νὰ βλέπω γεροντικὴν κεφαλὴν ἐπὶ νεαρῶν ὤμων. Δὲν σὰς λέγω πλειότερα. Σημῆνατε !

— Ὡ ! δὲν δύναται νὰ ἐξκκολληθῇ τοῦτο, Λαίδη Ζάνετ !... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω μέχρι πόσου σημείου αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀναξίαν τῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητός σας, καὶ πόσον αἰσχύνομαι...

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, προσφιλεστάτη

μου, συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν. Πρέπει ἀληθῶς νὰ αἰσχύνεσθε ὅτι μὲ ἀναγκάζετε, εἰς ἡλικίαν ἤδη εὐρίσκομαι, νὰ ἐγείρωμαι ἐγὼ ὅπως σημάνω τὸν κώδωνα.

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἤτο ἀκαμπτos. Ἡ γείροτο πράγματι ὅπως σημάνη.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχε πρὸ αὐτῆς νὰ ἐκλέξῃ πότερον νὰ κάμῃ.

Ἐσπευτε πρὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Εἰσῆλθεν ὑπηρετῆς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν ἐπιστολικὸν δίσκον, φέροντα ἐπισκεπτήριον καὶ μικρὸν τεμάχιον συνεπιλεγμένου χάρτου, προσμοιάζοντος μὲ ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν.

— Γνωρίζετε ποῦ διαμένει ὁ ταχυδρόμος μου ὅταν εὐρίσκεται εἰς Λονδίνον ; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Ἀποστείλατε ἓνα τῶν ἀκολούθων, ἔφιππον, ὅπως τὸν καλέσῃ. Ἐπίγομαι πολὺ. Ὁ ταχυδρόμος ὀφείλει νὰ εἶνε ἐδῶ ἀνυπερθέτως αὔριον τὴν πρωτὴν, ἐγκαίρως ὅπως προφθάσῃ τὸ διὰ Παρισίους ἀτμόπλοιον. Μ' ἐννοεῖτε ;...

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Τί φέρετε ἐκεῖ ; Εἶνέ τι δι' ἐμέ ;

— Εἶνε διὰ τὴν δεσποινίδα Βράδον,

Μιλαίδη. Καὶ ἐνῶ ἀπεκρίνετο εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ, ὁ ὑπηρετῆς ἔτεινε συγχρόνως πρὸς τὴν Μέρσην τὸν δίσκον μετὰ τοῦ ἐπισκεπτηρίου καὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς.

— Ἡ κυρία αὕτη ἀναμένει εἰς τὸ μικρὸν ἐντευκτήριον, δεσποινίς. Μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἔχει καιρὸν διαθέσιμον καὶ ὅτι θὰ περιμενῇ ἐὰν δὲν εἴσθε ἀκόμη ἐτοιμῇ.

Καὶ ἐκπληρώσας τὴν ἐντολὴν του, ὁ ὑπηρετῆς ἐξῆλθεν.

Ἡ Μέρση ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον.

Ἡ Προϊσταμένη !

Παρητήρησε κατόπιν τὴν ἐπιστολὴν. Ἦτο αὕτη ἐντυπὸς τις ἐγκύκλιος μὲ γραμμὰς τινὰς διὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένας ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Γραμμαὶ χειρόγραφοι καὶ γραμμαὶ ἐντυποὶ ἐκυμάτιζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἡσθάνθη δὲ μᾶλλον ἡ ἐνόησε τὴν προσοχὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ, σταθερῶς προσηλωμένην ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ἡ ἀριζὶς ἐν τούτοις τῆς Προϊσταμένης ἔθετε τέλος πάντων τέρμα εἰς τὰς ὀδυνηρὰς ἐκείνας ὑπεκφυγὰς καὶ προφάσεις.

— Κἄμια φίλη σας, ἀγαπητή μου ;

— Μάλιστα, Λαίδη Ζάνετ.

— Τὴν γνωρίζω ;

— Δὲν πιστεύω, Λαίδη Ζάνετ.

— Φαίνεσθε τεταραγμένη. Μήπως ἡ γυνὴ αὕτη σὰς φέρει κακὰς εἰδήσεις ; Δύναμαι νὰ πράξω τι δι' ὑμᾶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ;

— Δύνεσθε νὰ προσθέσητε... ἀπείρωσ νὰ προσθέσητε, κυρία... νὰ ὑπερβῆτε πάσας τὰς μέχρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας

σας, ἐὰν μόνον θελήσῃτε νὰ δειχθῆτε ὀλίγον ὑπομονητικῆ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε.

— Νὰ δειχθῶ ὑπομονητικῆ πρὸς ὑμᾶς ;... καὶ νὰ σᾶς συγχωρήσω ;... Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ὡς προσπαθῆσω νὰ ἐξηγηθῶ. Ὅ,τι καὶ ἂν σκεφθῆτε περὶ ἐμοῦ, Λαίδη Ζάνετ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ... μὴ με νομίσητε ἀχάριστον !

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤγειρε τὴν χεῖρα, ὅπως τῆ ἐπιβάλη σιωπὴν.

— Ἀποστρέφουμαι τὰς ἐξηγήσεις, εἶπεν ἀποτόμως. Οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς ὑμῶν δύναται νὰ γνωρίζῃ τοῦτο κάλλιστα. Ἐν τούτοις... ἴσως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μέλλει νὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ εὐχαριστότερον. Διὰ τὴν παρετήρησατε κἂν ἀκόμη ;

— Εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένη, κυρία, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδίᾳ παρετήρησατε πρὸ ὀλίγου...

— Βλέπετέ τι τὸ ἀνάμοστον, ἐὰν σᾶς ζητήσω νὰ μάθω τίς ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ ;

— Οὐχί, Λαίδη Ζάνετ.

— Δεῖξάτέ μοι λοιπὸν τότε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο.

Ἡ Μέρση ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς Προϊσταμένης πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ, ὡς εἶχεν ἐγχειρίσει τὸ τηλεγράφημα τῆς ἰδίας εἰς τὸν Ὀράτιον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνωσε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τετυπωμένον ὄνομα... ἐπίσθη ὅτι ἦτο ὄνομα τελείως πρὸς αὐτὴν ἄγνωστον, καὶ παρετήρησεν εἶτα τὴν διευθύνουσαν, ἣτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὸ ὄνομα :

Ἀσυλον τοῦ δυτικοῦ διαμερίσματος
Ὀδὸς Μιλβουρν.

— Μία κυρία, διευθύντρια Ἀσύλου, εἶπεν ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν, καὶ ἐρχομένη ἐνταῦθα πρὸς συνέντευξιν, ἐὰν ἐνθυμῶμαι καλῶς ὅ,τι εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Πολὺ παράδοξον στιγμὴν, ἐξέλεξεν, ἐὰν ἔρχεται διὰ συνεισφοράς !

Ἐσιώπησεν.

Αἱ ὄφρυς τῆς συνεσπάσθησαν, ἡ δὲ φυσιογνωμία τῆς ἐζοφώθη.

Ἦρκει πλέον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία καὶ μόνη λέξις ἐκ μέρους τῆς, ὅπως φέρῃ τὴν συνδιάλεξιν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον σημείον. Ἀλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρνεῖτο νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐνόει νὰ ἐμμεῖνῃ μέχρι τελευταίας στιγμῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς τοῦ ν' ἀγνοῆ τὴν ἀλήθειαν.

Θεῖσα τὸ ἐπισκεπτήριον παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κλινητῆρος, ἔδειξε διὰ τοῦ ἰσχυοῦ καὶ μακροῦ δακτύλου τῆς τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις ἔκειτο μετὰ τῆς ἰδικῆς τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μέρσης.

— Θέλετε ἢ δὲν θέλετε ν' ἀναγνώσῃτε αὐτήν ; ἠρώτησε τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, πλήρεις δακρύων, ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἦτο αὕτη ἔντυπος ἀγγελία, ἀγγέλουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ Ἀσύλου.

Οἱ ἐγγραφησόμενοι διὰ συνδρομὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπληροφροῦντο ἐκ τῆς ἀγγελίας,

ὅτι εἶχεν ἀποφασισθῆ ν' αὐξήσουν τὰς θέσεις καὶ τὰς συνδρομὰς, ὅσας παρεῖχε τὸ ἴδρυμα, ὅπερ ἕως τότε περιώριζε ταύτας μόνον διὰ τὰς γυναῖκας τῆς ἀπωλείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰσάγονται ἐν αὐτῷ καὶ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ, ὅσα ἤθελον εὐρίσκεσθαι πλανώμενα εἰς τὰς ἀγυῖας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἔμελλον οὕτω νὰ περισυλλεγῶσι καὶ προστατευθῶσι, ἀφίετο ὡς νοῆται οἴκοθεν, ἀνοικτὸς καὶ ἐπαφίετο πρὸς τοῦτο εἰς τὴν φιλάνθρωπον γενναιοσύνην τῶν φίλων τοῦ Ἀσύλου. Τὸ πρὸς συντήρησιν ἐκάστου παιδιοῦ ποσὸν εἶχεν ὀρίσθῃ εἰς τὸ κατώτατον ὄριον.

Τὴν ἐγκύκλιον συνεπλήρου κατάλογος σημαίνοντων τινῶν προσώπων αὐξησάντων τὰς προσφοράς των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καλυφθῶσι αἱ δαπάναι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ κεφάλαιόν τι μικρὸν ὑπὲρ τῆς συντετελεσμένης ἤδη νέας προόδου ταύτης.

Αἱ διὰ μολυβδοκοινδύλου γεγραμμέναι γραμμαὶ διὰ χειρὸς τῆς Προϊσταμένης ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀπισθίας σελίδος τῆς ἐγκυκλίου, περιεῖχον τὰ ἐξῆς :

« Ἡ ἐπιστολή σας μοὶ γνωρίζει, ἀγαπητή μου κόρη, ὅτι ἐπιθυμεῖτε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, νὰ χρησιμοποιηθῆτε, ὅταν ἐπανέλθῃτε πλησίον ἡμῶν, ὅπως ἐπιμελήσῃτε τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν δυστυχῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν, ὅσα ἐν τῷ κόσμῳ μένουσιν ἐστερημένα πάσης προστασίας. Ἡ ἐγκύκλιός μας θὰ σᾶς καταστήσῃ γνωστόν, ὅτι ἐπέτυχον νὰ συνδυάσω, ἀναπτύσσουσα τὴν πρόοδον τοῦ ἴδρυματος, τὴν ἰδίαν ὑμῶν εὐχὴν μὲ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Ἡ πρώτη μου ἐκδρομὴ εἰς τὴν γειτονίαν σας ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εὐρωῦν ἕν πτωχὸν παιδίον... μικρὰν κόρην... ἣτις ἀφ' ἡμῶν προσδοκᾷ ἤδη πᾶσαν προστασίαν. Ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ, σκεφθεῖσα ὅτι ἔμελλον ἢ θεὰ τῆς νὰ σᾶς προσοικειώσῃ πρὸς τὴν μεταβολὴν ἣτις ἀποτόμως ἤδη θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν βίον σας. Ὡς εὐρητε ἀμφοτέρας ἡμᾶς, περιμενοῦσας ὅπως ἔλθῃτε καὶ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ γηραιὸν ἴδρυμα. Σᾶς ἔγραψα τάνωτέρω, ἀντὶ νὰ σᾶς τὰ εἴπω προφορικῶς, διότι ὁ ὑπηρέτης μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι δὲν εἴσθε μόνη, καὶ δὲν ἤθελον νὰ φανῶ πωρὸς ἐνοχλητικὴ, ὅπως εἶνε κατὰ κανόνα μία ξένη ἀπέναντι τῆς οἰκοδεσποίνης. »

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ῥωμαϊκὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ ὁδὸς, ἔρημος ἐν ἀρχῇ, ἐπληρώθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ χωρικῶν ὀδηγούντων τὰ ποίμνια των ἢ κομιζόντων εἰς Ῥώμην τὰ τρόφιμα καὶ τοὺς καρπούς αὐτῶν. Τινὲς

ἵππευον χαμηλοὺς ἵππους πλήττοντας διὰ τῶν νευρωδῶν αὐτῶν ποδῶν τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στρογγύλους χαλίκας. Αἱ γυναῖκες ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς κἀνίστρα καὶ ἀμφορεῖς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φαῦστα εἰσῆρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, αἱ σάλπιγγες ἤχουν καλοῦσαι τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ πρωῖνὰ γυμνάσια. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔτρεχον πανταχόθεν δίδοντες διαταγὰς δι' ἡχηρὰς φωνῆς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου, ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἠγείρετο τὸ πραιτώριον ἔνθα ὁ διοικητὴς κατόκει ὅταν διημέρευεν ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν ἐκεῖ ἀπένειμε δικαιοσύνην καὶ συνεκρότει τὸ συμβούλιον.

Εὐθὺς ὡς αἱ δύο γυναῖκες κατήλθον τοῦ δίφρου, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος, οἵτινες εἶχον προσβῆ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν, εἰσήγαγον αὐτὰς εἰς τινα αἴθουσαν τοῦ πραιτωρίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν συνοιθροισμένοι ἄνδρες τινὲς, οἵτινες ὑπεδέχθησαν αὐτὰς μετ' ἐνδείξεως χαρᾶς καὶ φιλίας.

Ἡ Φαῦστα διηγῆθη τὰ τῆς νυκτὸς συμβάντα, τὰ ὄργια, τὸν φόνον τοῦ Ἀρίστου, τὸν ὑπὸ τοῦ τυράννου προταθέντα γάμον, καὶ τὰς κατ' αὐτῆς καὶ τῆς Ὀκταβίας βιαιότητας. Ἡ φωνὴ τῆς ἔμπλεως ἀγανακτικῆς ἐζήτει συνδρομὴν καὶ προστασίαν, εἶτα λυγμοὶ τὴν διέκοψαν καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημύρησαν τὸ ὄραϊον αὐτῆς πρόσωπον.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνεκίνησεν εἰς ἄκρον τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἡ λέξις ἐκδίχησι προεφέρθη ὑφ' ὧλων.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων, δύο ἄνδρες διεκρίνοντο ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν χειρονομιῶν αὐτῶν καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ὀμιλίας των· οὗτοι ἦσαν ὁ Οὐλπιανὸς καὶ Δίων ὁ Κασσιος.

Ὁ πρῶτος, ἦν διάσημος νομοδιδάσκαλος, ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεπτίμου Σεβέρου εἶχεν ἀναλάβει μετὰ τοῦ Πικτινιανοῦ καὶ Παύλου, θεοῦ τοῦ μνηστήρος τῆς Ὀκταβίας, τὸ ἔργον τῆς κατατάξεως τῶν νόμων τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δεῦτερος ἦν ἐπιφανὴς στρατηγὸς καὶ διακεκριμένος ἱστορικός, φίλος δὲ τοῦ Ἀρικίου.

Ἀπὸ τῆς ἀνάδου εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἡλιογαβάλου, οἱ ἐντιμοὶ οὗτοι πολῖται ἔζων μεμακρυσμένοι, τρέφοντες ἀσθεστον μῖσος κατ' ἐκείνου, ὃν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι κατέστησαν ἄξιον διάδοχον τοῦ Καρακάλλα. Δὲν προσήρχοντο εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας, βδελυσσόμενοι τοὺς κόλακας καὶ ἐκλελυμένους, οἵτινες ἀπήρτιζον τὴν συνέλευσιν ταύτην. Γνωρίζοντες τὴν κατ' αὐτῶν ἀντιπάθειαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἐζήτουν ἐν τῇ μονώσει τὴν λήθην, ἣτις μόνη ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν διωγμῶν.

Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὡς συγγραφεῖς εἶχον θραύσει τὴν γραφίδα αὐτῶν, ὡς ρήτορες εἶχον καταδικάσει τὸ στόμα των εἰς σιγὴν, ὡς διοικηταὶ οὐδόπως ἠσχολοῦντο εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις. Περικυκλούμενοι ὑπὸ ὀλίγων πιστῶν θεραπόντων, δὲν

ἐδέχοντο εἰμὴ φίλους βεβαιοὺς καὶ δεδοκιμασμένους ἐν τῇ ἀφοσίῳ αὐτῶν.

Παρὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας καὶ τὴν φρόνησιν, ἡ ζωὴ τοῦ Δίωνος Κασσίου ἠπειλεῖτο. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἰουλείας Μκμμέα ἐγνώσθησαν καὶ ἠγέρθη ἐναντίον αὐτοῦ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἐπόθει τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνοδὸν τοῦ υἱοῦ τῆς πριγκιπίσσης ταύτης Βασιανοῦ - Ἀλεξάνδρου, ἐξαδέλφου τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Βασιανὸς - Ἀλέξανδρος ἦν προσφιλεὶς ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ χαρακτήρος του καὶ τῆς προῦρου διανοητικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως. Πάντες οἱ ἀναστρεφόμενοι αὐτὸν ἐξεπλήσσοντο διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν σταθερότητα αὐτοῦ. Ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν διαφθορᾶς ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα ἀκηλιδωτά.

Ἡ Ἰουλεία καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς κατώκουν μικρὰν οἰκίαν διακριομένην διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν τάξιν καὶ τὴν καλαισθησίαν. Τὰ τὸν πρόδομον αὐτῆς κοσμοῦντα ἀγάλματα, παρίστων ἥρωας καὶ εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ ἐν ἀφρονίᾳ ἀνεπτύσσετο ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἠλιπίζεν ἡ πατρίς καὶ ὃν πάντες οἱ μισοῦντες τὸν Ἡλιογάβχλον διὰ τὰς σκληρότητας αὐτοῦ, ἠτένιζον μετὰ πόθου. Ἐκεῖ ὁ Δίων μετέβαινε συχναίως τὴν νύκτα ἐνθαυρόντων τὴν μητέρα καὶ διδάσκων τὸν υἱόν.

Ὁ Ἡλιογάβχλος εἶχεν ἀποφασίσει τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐνῶ συγχρόνως εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πρίγκιπος, οὗτινος ἐφοβεῖτο τὴν δημοτικότητα καὶ ἐμίσει τὰ πλεονεκτήματα. Ἐν τούτοις, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπόθει νὰ μὴ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀνέμενε δὲ εὐνοϊκὴν τινα περίστασιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του.

Τούτο μαθὼν Δίων ὁ Κασσιος σταθερὰν εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Τῇ συνδρομῇ τοῦ Οὐλπιανοῦ συνώμοσε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπωφελήθη τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὃν προεκάλεσαν τῷ Παύλῳ τὰ σχέδια τοῦ Ἀρίστου περὶ τῆς Ὀκταβίας, ὅπως παρασύρῃ τὸν διοικητὴν τοῦ πραιτωρίου εἰς τὴν μερίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Πάυλος, χαρακτήρος ἐπιχειρηματικοῦ καὶ ἐμπλεῶς χαρᾶς, εἶχεν ὀρίσει τὴν ἀπώλειαν τοῦ τυράννου, γράμματος δὲ τῇ ἐπιρροῇ, ἦν τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ τὸ ἀξίωμα τῷ παρεῖχον ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, εἶχεν ὀργανώσει συνωμοσίαν, εἰς ἣν ἀνήκον πάντες σχεδὸν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ ἐσπαστοπευδόμενου στρατοῦ.

Διηγήθησαν τοῖς πραιτωριανοῖς ὅτι ὁ Ἡλιογάβχλος θ' ἀπέλυε τὰ στρατεύματα, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦν δυστύχημα διὰ τοὺς εἰς αὐτὰ ἀνήκοντας ἀνδρας. Τινὲς τούτων, ἔλεγον, θὰ ἐξελέγοντο, ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τοὺς ἐν τῇ παλαιστρᾷ ἀγῶνας.

«Εἰς τοὺς ἐπονειδίστους τούτους ἀγῶνας ἤθελεν ὁ διεφθαρμένος μονάρχης ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς βραχίονας, οἵτινες ἐξεδίδωσκον τοὺς Πάρθας καὶ ὑπέταξαν τὴν Ἀφρικὴν!»

Ἡ φήμη αὕτη ταχέως διαδοθεῖσα, παρώργισε τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας, οἵτινες κακῶς ἤδη ἦσαν διατεθειμένοι πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐλησμόνησε τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἔδωκεν ἅμα τὸν θρόνον ἀνελθὼν, εἰς τὰς λεγεῶνας, αἵτινες ἀνεκήρυξαν αὐτόν! Τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Ρώμην εἰσόδου του διένειμεν, εἰν' ἀληθές, χιλιάδας τινὰς σπαστερίων τοῖς στρατιώταις, οἵτινες ἠλιπίζαν ὅτι θὰ ἐπανέλθωσιν αἱ ἡμέραι τοῦ Καρακάλλα! ἀλλ' οὐδεμίαν νέα γενναιοδωρία ἐπηκολούθησεν. Κεκλεισμένος εἰς τὸ παλάτιόν του ὁ Ἡλιογάβχλος, ἐδαπάνησε τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατορίας, ἵνα κοσμήσῃ τὴν κατοικίαν του, πλουτίσῃ τοὺς φίλους του, καλλωπίσῃ τὰς ἐρωμένας του, ἐγκαθιδρύσῃ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Καισάρων τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν τρυφηλότητα τῶν σατραπῶν καὶ διαφθεῖρῃ τὴν ἀρετὴν ἀνταμειβῶν τὴν κακοήθειαν. Καὶ ὅτε περὶ αὐτὸν ὁ χρυσὸς τὰ πάντα ἐκόσμησε καὶ τὰ πάντα ἐκηλιδώσεν, οἱ θησαυροὶ ἐξηντλήθησαν.

«Σύντροφοι, ἔλεγον μετὰζύ των οἱ πραιτωριανοί, τὰ δι' ἡμᾶς προωρισμένα πλοῦτη λάμπουσιν εἰς τοὺς δακτύλους τῶν κωμῶδων, εἰς τὸν τράχηλον τῶν αὐλικῶν καὶ τῆς τιάρας τοῦ αὐτοκράτορος, ἀντὶ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπαλλαγὴν τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς ἀπὸ τῶν κακῶν καὶ εἰς ἐξασφάλισιν ἡσυχου γήρατος εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχυσαν τὸ αἷμά των διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος!»

«Ἄν τούλάχιστον, προσέθετον οἱ τῷ Παύλῳ πιστοί, διὰ νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ, μᾶς ὠδήγει εἰς ἐστρατείαν! πολλοὶ μὴ ἔχοντες εἰμὴ τὸ ξίφος αὐτῶν ἐπανήλθον ἐκ τῆς Γαλατίας ἢ τῆς Ἀνατολῆς πλήρεις χρυσοῦ καὶ λαφύρων! Τίς ἐκ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Παλμύρα ἐκάθη καθ' ἣν ὁ στρατὸς ἐδήλωσε τὴν εὐφορον Ἀραβίαν; Νεωστὶ ἔτι ὁ Καρακάλλας δὲν κατέστησε πλουσίους τοὺς στρατιώτας διὰ τῆς λεηλασίας πολλῶν ἐπαρχιῶν; Ἀλλὰ τί τοιοῦτο ν' ἀναμείνη τις ἐκ νέου ἐκτεθηλυμένου, οὗτινος οἱ λεπτοφυεῖς πόδες δὲν δύνανται νὰ βαδίσωσιν εἰμὴ ἐπὶ ταπήτων καὶ κόνεως χρυσοῦ, ὅστις ἐνδύεται ὡς γυνὴ καὶ ἀναρτᾷ μαργαρίτας εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ;»

Ἀφοῦ οἱ λόγοι οὗτοι ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, τὸ ὄνομα τοῦ Βασιανοῦ-Ἀλεξάνδρου προεφέρθη, πάντοτε εὐπρόσδεκτον ὑπὸ τῶν φίλων τῆς μεταβολῆς ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἐκ τοῦ θρόνου ἀνάρρησιν πρίγκιπος ὡς εὐκαιρίαν πλοῦτου καὶ τέρψεων.

Ὁ Οὐλπιανὸς καὶ Δίων ὁ Κασσιος, βλέποντες τὸ ἀποτέλεσμα τούτου, δὲν ἀμφέβαλον πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν, καὶ ἔσπευδον τὴν ὥρην, καθ' ἣν ὁ τυράννος θὰ ἐφρονεύετο, διότι ἐγνώριζον καὶ ἐφοβοῦντο τὴν εὐμεταβλησίαν τῶν πραιτωριανῶν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΤΟΥΝ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
ἠμλοῦνται τὰ ἔσθῃ βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι- τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ- μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυ- δρομικῶν τελῶν].

- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστο- ρία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
- «Τὸ Τριακοσιδράχμιον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου»..... λεπ. 50 [60]
- «Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπτ. 60 [70]
- «Τὰ Δράγματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλές..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βί- κτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τό- μοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)
- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυ- θιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκα- δημίας..... Δραγ. 2 [2,20]
- «Κωμῆδαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- «Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνα- κτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθι- στορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφε- ρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανά [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
- «Ἡ Ναξία Μαρσιάνθη» μυθιστόρημα πρωτό- τυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
- «Περὶ ἀνάστασιν τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστό- ρημα Ἰουλοῦ Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)
- «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
- «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετά- φρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
- «Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 150 (160)
- «Τυχλίον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
- «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)
- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Mat- they (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
- «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρίου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)
- «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλοῦ Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)
- «Ἐλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρω- τότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βαλλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὼν..... Δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70).
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη..... δραχ. 3 (3,20)
- «Τὰ γάγια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠ-θοιοιοῦ..... λ. 70 (80)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλιῶ (τό- μοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)
- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτῆρος», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)
- «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλίης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἐθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρ- τινέλλη..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλ- λογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 60 [70]
- «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λευδοβίκου Νοάρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ματθῆδον» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐ- γενίου Σύη..... Δρ. 7 (8)
- «Ζῆλ Βλὰ» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)